

Názov súťaže: Galéria talentov 2023

Meno a priezvisko autora: Daša Brontvajová

Vek: 15 rokov, 9. ročník

Škola : ZŠ s MŠ Martina Hamuljaka, Oravská Jasenica 141, 02964

Meno pedagóga: Mgr. Katarína Kosmeľová

T.č. : 0904 550 966, katuska.kosmelova@gmail.com

0944 486 389, dasa.brontvajova@gmail.com

Pripravená?

Starká zatvorila malú knižku a pozrela na vnúčatká. Neuniklo jej, že sú všetky smutné. Deti sa nebáli smrti tak ako dospelí či starí, i keď podvedome tušili, že to, čo im rozpráva starká, nie je šťastná udalosť. Chystala sa im vysvetliť, že sa Adam vrátil domov, do neba a je šťastný, no vtedy do miestnosti vstúpil mladý muž.

„Oci!“ obzreli sa k nemu deti.

Otec, vidiac slzy v očiach svojich detí, sa karhavo pozrel na starkú v kresle: „Mama, zasa si im rozprávala tie svoje báchorky?“ Vzal syna na ruky.

„To nie sú báchorky,“ odpovedala pokojne. „Sú to spomienky.“

„Iste, iste,“ mávol rukou muž. „No, už ideme domov, dobre?“ Deti sa za ním sklamané vliekli k autu. U starkej boli vždy rady. Dávala im veľa sladkostí, rozprávala pekné príbehy a nech vyparatiť čokoľvek, nekričala. Babka, pomaly sa teperiac za nimi, im jemne zakývala na rozlúčku. Každému dala ešte zopár cukríkov a sledovala, ako sa auto stráca za stromami.

Vyčerpane sa znova zvalila na kreslo. „Ach, Adam, nikdy som si nemyslela, že to je také ťažké. Ako si ma dokázal čičíkať celé tie roky?“

„Ty si nikdy nebola sama,“ odpovedal jej známy hlas.

Pomaly otočila hlavu. Na gauči vedľa sedel jej veľký brat. Aké decko! Nie je ani dospelý. A nikdy nebol. Neprekvapilo ju to. Veľakrát premýšľala, ako sa tam hore asi má.

„Nechodil si... Sedemdesiat rokov je ale dosť veľa času, nemyslíš?“

„Prepáč, mal som veľa práce.“

Usmiala sa: „Ja viem. Ale vrátil si sa. Ako si sľúbil.“

Prikývol. „Pripravená?“ načiahol k nej ruku. Jemne ju chytila a cítila, ako z nej padá všetka ťažoba. Je ľahká a slobodná. Ako malé dievča, ťahané za ruku vystupuje s bratom k oblakom. Zanecháva za sebou malú modrú knižku a fotku dievčaťa, sediaceho v zime na zábradlí mosta.

Málo veľa peniažkov

„Čo kreslíš?“ pýtam sa malého dievčatka a v pamäti lovím jeho meno.

„Peniažky,“ odpovie a ukáže mi papier so zlatými mincami a zelenými papierovkami.

„Podarili sa ti. Koľko peniažkov to je?“ spýtam sa, udržujúc vzácny rozhovor s tichým dieťaťom.

Zadumane sa zadíva na svoju kresbu. Mincí nakreslila naozaj veľa, ale bankoviek iba čo na ruke zrátať. „Veľa, ale nie moc... Málo veľa,“ pokýva hlavou, hrdé na svoje vyjadrenie.

„Aha, a načo ti sú?“

Dievčatko sa na mňa pozrie, akoby som sa spytovala na úplne samozrejmu vec: „Na kupovanie.“

„Chceš si niečo kúpiť?“

Pokrúti hlavou, neustále dokresľujúc mince.

„Tak načo ti je tak veľa peniažkov?“

„Málo veľa,“ opraví ma a trochu zaváha. Akoby sa rozhodovalo, či sa mi môže zdôveriť s takou dôležitou informáciou. Deti dokážu byť naozaj záhadné, keď chcú. Zdá sa, že sa rozhodlo v môj prospech: „No... Poviem ti. Ale nesmieš povedať mamičke.“ Vážne mi pozrelo do očí. Deti sú ozaj záhadné.

„Nič jej nepoviem,“ sľúbim a nakloním sa bližšie, aby to vypadalo ako najväčšie tajomstvo na svete.

„Vieš, dám ich mamičke. Aby nemusela tak veľa pracovať.... Aby si konečne oddýchlá,“ dodá pokyvujúc hlavou. Akoby uvažovalo, či to povedalo dobre. Potom znova pozrie na mňa.

„Môžem si tento obrázok zobrať domov?“

„Neviem... chceš?“

„Prosím!“ rýchlo dodá, keď si uvedomí svoju chybu.

Prikývnem a pohľadím dievčinku: „Mamička sa určite poteší.“

Naraz sa z druhej strany triedy ozve krik. Dvaja chlapci sa hádajú o traktor. Rýchlo odbehnem k nim. Občas blysнем okom po dievčatku, no po bolesti v jej očiach, už nie je ani stopy.